

Եթէ քո թափած արցունքը վարար
Գետերի փոխուէր եւ Սեւան հոսէր,
Սեւանը կ'ելնէր ափերից իր քար
Եւ ովկիանոսի ձայնով կը խօսէր:

Թէ միանգամից որբերդդ բոլոր
Եւ հառաչանքի ձայները տխուր
Ելնէին դէպի երկնային ոլորտ,
Պատըռուէր պիտի աստծոյ սիրտը խուլ:

Ասա, ուրեմն, այդ ի՞նչ ուժ ունի,
Ինչպէ՞ս դիմանայ իմ սիրտը չնչին,
Բիրտ հարուածների այդ սուր դաշույնի,
Եւ կոմիտասեան երգի հառաչին:

Թամարա Պոնոմարյովա
(Ռուս Բանաստեղծ)

ՀԱՅԱՍՏԱՆ

Անդ, ուր անտառում վագր է շրջում,
Եւ վի՛շտ կայ՝ դաջուած ամէն քարի.
Ուր գետը սարին սէ՛ր է խշշում,
Փարուելով կրծքին նրա վայրի.

Ուր վե՛ր է մղում մարդու հոգին,
Շփոթած ամպն ու լեռը քարէ,
Ուր Արարատը ամպի տակից
Ծագում է որպէս ձիւնէ արեւ.

Ուր վայրի ցեղերն անապատի
Խուժել են հո՛ղն այս հորդաներով,
Նախնիքնե՛ր սփռած իրենց նամփին
Եւ խիզախներին խաչ հանելով.

Ուր մարդը կարող էր փրկուել մահից
Հոկ արծիւների բներում սէգ,
Եւ ուր թեւերն իր արծուային
Ժողովուրդը չի՛ ծալել երբեք:

Նա՛, փիւնիկի պէս մոխրից յառնած,
Այգի՛ է տնկում անապատում,
Եւ անդ, ուր հուր ու սուր էր առաջ,
Ծաղի՛կ է ծաղկում,
Բալի՛կ՝ ժպտում...

... Եւ ես չգիտեմ, թարթիչներիս
Ցո՞ղ է վար իջնում, անի՞ւնը թանկ,
Փռչի՞ն դարաւոր նամփաների,
Թէ՞ արտասուքն իմ ուրախութեան...

Թարգմ. Գէորգ Էմինի